

רשות האכיפה והגבייה
לשכת ההוצאה לפועל תל אביב

מספר תיק: 526090-05-19

החלטת רשם/רשמת ההוצאה לפועל תל אביב

טלמן-בולטין נעמה

החלטה

ט' טבת תש"פ
06 ינואר 2020

בתיק דנן הוגשה על ידי הזוכה בקשה לעקל רכב מסוג קרייזלר קנדה מ.ר. 9853464 שנת יצור 2008 בטענה שהחייב עושה ברכב מנהג בעלים.

בתאריך 11.9.19 הוריתי על תפיסת הרכב באמצעות ב"כ הזוכה ועל מימושו באמצעות מחסן ההוצאה לפועל.

ביום 19.9.19 הוגשה בקשת צד ג', מר שמואל ברכר - בנו של החייב במסגרתה עתר להורות על ביטול העיקול שהוטל על הרכב מסוג קרייזלר קנדה מ.ר. 9853464.

לטענת מר שמואל יעקב ברכר בנו של החייב הרכב מצוי בבעלותו והוא זה אשר רכש את החברה מאת חברת פסיפיק רכב ותחבורה בע"מ בשנת 2011.

לדבריו כפי שבאו לידי ביטוי בתצהיר "אני עושה שימוש ברכב בעצמי".

כמו כן טען צד ג' כי הוא נותן לאביו ולאימו "לעשות שימוש ברכב".

בעקבות בקשתו זו של החייב הוריתי ביום 19.9.19 על השהיית הליך תפיסת הרכב ודרשתי מהזוכה להגיב לבקשת צד ג'.

הזוכה הגיש תגובתו ובתגובתו טען כי יש לדחות את בקשת צד ג' שכן הרכב נקנה בפועל על ידי חברות שהיו בשליטתו הבלעדית של החייב מר חיים ברכר וכי מיום קנייתו ב- 14.9.11 ועד היום משמש הרכב את החייב והוא עושה בו מנהג בעלים גמור.

לטענת הזוכה הרכב נמצא בחצרו של החייב והחייב משתמש בו באופן קבוע ורציף, הוא זה שמשלם את הוצאות הרכב לרבות ביטוח ישיר וכן הוצאות דלק, ועל כן יש לאפשר לזוכה לתפוס אותו ולממשו.

לדבריו - כמו כל אדם - יתכן והחייב מאפשר לבנו לעשות שימוש ברכב אך עצם השימוש החלקי אינו הופך את הרכב לשייך לבן.

במהלך הדיון שהתקיים בפני בתעוררה שאלת הבעלות ברכב והשימוש ברכב, לשם כך נחקר צד ג' בנו של החייב מר שמואל ברכר על ידי הזוכה על תצהירו.

מר שמואל ברכר נשאל האם יש לו אסמכתא המעידה על כך שהרכב נרכש על ידו ובתשובה לכך השיב כי "יש לי מסמך שהלכתי לקחת הלואה וכתוב לרישום הרכב קרייזלר...".

משהקשה הזוכה וביקש לראות מסמך עליו מופיע סכום הרכישה שכן במסמך המצורף לא אוזכר כל סכום, לא הייתה בפיו של מר ברכר שמואל תשובה ולא הציג מסמך נוסף המעיד על רכישת הרכב בפועל, אלא לכל היותר על נטילת הלואה כלשהי באמצעות הצגת הסכם משכון ושיעבוד שנחתם ביום 19.9.11.

זאת ועוד, משנשאל החייב על ידי הזוכה מהי תדירות השימוש שלו ברכב השיב "פעמיים שלוש בשבוע אני נוסע עם הרכב הזה בעיקר נסיעות מחוץ לעיר..." (עמ' 2 לפרוטוקול הדיון מיום 31.12.19).

משנשאל מר ברכר שמואל האם יש ברשותו מסמכים המעידים על כך שהוא מחזיר את ההלוואה אותה נטל, השיב "אין לי פה מסמכים שאני פורע את ההלוואה אני כבר מזמן כיסיתי את ההלוואה, מכרתי דירה של 750,000 ש"ח וחלק מהכסף הלך להלוואה..."

על אף טענתו זו של מר ברכר לא הוצגה בפני כל אסמכתא המעידה על האמור.

כמו כן, ועל אף שמר ברכר שמואל העיד כי הוא זה שמשלם עבור תיקונים שמתבצעים ברכב, הרי שמשנדרש להציג תיקונים על ידי הזוכה השיב "לא שמרתי את התיקונים בטסט האחרון שעשיתי עשיתי תיקון ושילמתי בערך 2000 ש"ח ובטח יצאה החשבונית על שמי..."

גם אסמכתא זו בדבר ביצוע טסט או תיקונים אחרים לא הובאה ולא הוצגה בתיק על אף שעל פניו אין כל מניעה להציג ולהשיגה.

משנשאל מר ברכר שמואל היכן הרכב מחנה רב ימות השבוע השיב כי "חלק אצלי בבית וחלק אצל אבא שלי..." "אני לוקח את הרכב בלילות ואני יוצא עם זה. יש לי ילדים שלומדים מחוץ לעיר פעמיים בשבוע ויש לי שמחות ויש לי חופשיות ברכב כי זה שלי..." "בבוקר אני עובד ואני משתמש יותר בערבים".

משנשאל מר ברכר שמואל מהם שעות העבודה שלו השיב כי הוא "מתחיל בשעה 7:00 בבוקר ומסיים בשעה 22:00 בלילה".

הנה כי כן - אין ספק, ומר ברכר העיד כך כי בין השעות 7 בבוקר ל-10 בלילה כמעט מדי יום - אין צד ג' עושה שימוש ברכב כלל.

לפיכך, התברר כי בשעות אלה בהם מצוי החייב בעבודתו הוא כלל אינו עושה שימוש ברכב כך שטענתו בעדותו ולפיה הוא עושה שימוש ברכב יומיים שלושה, בלילות מצמצמת למעשה את השימוש שלו ברכב לאחר השעה 22:00 למשך פעמיים או שלוש בשבוע, היינו לשעות ספורות בלבד מדי שבוע.

כמו כן, כאשר נשאל מר ברכר שמואל מדוע הביטוחים משולמים על ידי הוריו על אף שהרכב לכאורה שייך לו השיב בצורה לקונית וסתמית "אמא שלי משתמשת ברכב וזה שמתני עליה. אמא שלי משתמשת כמעט כל יום בימים... היא עושה קניות ולוקחת את הנכדים והילדים, אבא משתמש ברכב הוא נוסע ללמוד... פעם ביום הוא נוסע כל יום. אמא שלי משתמש ברכב יותר מפעם ביום 4 פעמים ביום...".

לנוכח עדותו זו של מר ברכר שמואל ממנה עולה למעשה כי השימוש ברכב נעשה יותר ובאופן משמעותי יותר על ידי הוריו ופחות על ידו, נשאל מר ברכר שמואל שאלה זו "במה בא לידי ביטוי שהרכב הזה שלך אתה מצהיר שהרכב הוא שלך" ולכך השיב תשובה: "הרכב רשום על שמי" אני מקבל את כל דברי הדואר ואני אחרי על זה ואני משלם את זה. התיקונים על שמי". (עמ' 6 לפרוטוקול הדיון מיום 31.12.19).

אין ספק כי קבלת דברי הדואר אין בה כדי ללמד דבר וחצי דבר על שאלת הבעלות ברכב. וכך גם הרישום בפועל שעה שהעובדות מלמדות אחרת. ברי כי נוח לו לחייב שהרכב - בו הוא עושה בו מנהל בעלים יהיה רשום על שם אדם אחר ולא על שמו מסיבות ברורות לחלוטין שאף החייב חשף בעדותו וככל הנראה תוך "פליטת פה" וללא כל כוונה לעשות כן, כפי שיפורט בהמשך.

הנה כי כן בעוד שמר ברכר שמואל צד ג' טוען כי הרכב מצוי בבעלותו ובשימוש הרי שבפועל הנתונים והעובדות שנלמדו מעדותו של מר ברכר שמואל עצמו מעידות אחרת. מבחינת השימוש ברכב עולה למעשה התמונה ולפיה הוריו של שמואל היינו - החייב ורעייתו משתמשים ברכב יותר ימים בשבוע מהשימוש שעושה מר שמואל ברכב במצטבר ומרבית השבוע הרכב מצוי ומחנה אצלם - בחצר ביתם.

בעוד שמר ברכר משתמש ברכב לכל היותר פעמיים עד שלוש בשבוע בשעות הלילה בלבד ולאחר השעה 22:00 הרי שאביו ואימו עושים ברכב שימוש מדי יום ביומו לצרכים השונים שלהם.

אביו של מר ברכב היינו החייב עושה שימוש ברכב לצורך נסיעה ללימודים מדי יום, ואימו אף נוסעת ברכב יותר מפעם אחת ביום לקניות סידורים וסיוע עם הנכדים.

מבחינת התשלומים על הרכב, בעוד שהוכח והוצג בפני כי את הביטוחים (ביטוח ישיר) משלמים החייב ורעייתו וכך גם את הוצאות הדלק הרי שלא הוצג כל תשלום המבוצע על ידי מר שמואל ברכר בנו של החייב וזאת על אף שהלה טען כי הוא מבצע תשלומים עבור תיקונים, טסט ודלק.

צד ג' מבקש למעשה ללמוד על בעלותו ברכב מהרישום במשרד הרישוי ומכך שלעיתים הוא עושה שימוש ברכב.

בפועל הרישום עצמו הינו למעשה דקלרטיבי בלבד בענייננו ובמיוחד שעה שהעובדות כפי שהתבררו והוצגו בפניי מוכיחות אחרת. בענייננו עדותו של מר ברכר שמואל בנו של החייב לא הותירה עלי רושם מהימן כלל והוא סתר את עצמו בעדותו, התרגש, החל להיות צמא וביקש לשתות מים במהלך העדות ונראה היה כי אף הוא מודע לכך שקיימת בעיתיות בתוכן עדותו.

גם משנדרש להציג מסמכים התומכים בטענותיו לא עלה בידו לעשות כן על אף שהיה מודע לכך שהדיון נקבע למטרה אחת בלבד והיא לצורך הכרעה בשאלת הבעלות ברכב.

בפועל הוצגו לעיוני קבלות המעידות על כך שאביו ואימו של החייב נושאים בהוצאות דלק וכן ביטוחים עבור הרכב מדי חודש בחודשו, כן התברר מעדותו של מר ברכר שמואל כי אביו ואימו עושים שימוש רב ברכב כמעט מדי יום ובמרבית הערבים הרכב מחנה בחצר ביתם.

כמו כן, כאשר נשאל החייב בעדותו שלו מדוע למעשה מי שרכש את הרכב מהחברה השייכת לחייב היה בנו ולא החייב בעצמו, השיב: "הליסינג נגמר ב- 19.11 ובסוף השלוש שנים הליסינג נגמר והוא היה על שם החברה והוא הוציא חשבונית אוטומטית בלי לשאול ולי לא היה כסף לשלם לליסינג ואמרתי לבן שלי תעשה לי טובה שהרכב יהיה על שמו....

אין לי כסף לרכב והייתי צריך רכב והוא היה צריך רכב...".

תשובה זו של החייב מהווה למעשה הוצאת המרצע מן השק וגילוי האמת מאחורי סיבת רכישת הרכב על ידי בנו של החייב.

החייב למעשה מבהיר כי בנו אך ורק "עשה לו טובה" בעת שרכש את הרכב ובכך שהרכב נרשם על שמו שכן החייב "היה צריך רכב" ולדבריו לא היה לו כסף לממן את הרכישה, אך בפועל, עיננו הרואות כי מי שעושה שימוש ברכב במרבית ימות השבוע הוא דווקא החייב, מי שמשלם את מרבית ההוצאות הינו דווקא החייב (וכן רעייתו) וכי לעיתים כפי שמקובל בין כל הורי ובן נותן החייב לבנו לעשות שימוש ברכב ומבקש ממנו שבעת השימוש ישלם על הדלק.

מנתונים אלו ועובדות אלו שהוצגו בפני עולה למעלה ממאזן ההסתברויות כמי שעושה מנהג בעלים ברכב הוא החייב ועל כן אני מורה על שפעול הליכי תפיסתו של הרכב. הרכב יתפס באמצעות הזוכה וימומש באמצעות מחסן ההוצאה לפועל. הרכב יועבר למחסן ההוצאה לפועל מיד עם תפיסתו.

לא נעלמה מעיני טענת ב"כ החייב ולפיה בעניננו יש להחיל את הוראת סעיף 28ב' לחוק ההוצאה לפועל הקובע: "מטלטלין שעוקלו שלא היו על גופו של החייב, בכליו או בחצרים שבאחזקתו, לא ימכרו כל עוד לא הוכח להנחת דעתו של רשם ההוצאה לפועל שהם רכשו של החייב, לא הוכח שהם רכשו של החייב יבוטל העיקול".

בעניננו עיון בתיק מעלה כי הרכב עוקל בשעות הבוקר באמצעות עיקול ברישום ומעדותו של בן החייב עולה כי בשעות הבוקר היה מצוי בלימודים/עבודה והרכב לא מצוי בחזקתו, כך שלא נכונה הטענה כי כאשר עוקל הרכב הרי שזה היה בחזקת הבן ועל כן סבורני שבעניננו יש לעשות שימוש דוקא בסעיף 28א' לחוק ההוצאה לפועל ולפיו מטלטלין שעוקלו שהיו על גופו של החייב, בכליו או בחצרים שבאחזקתו רואים אותם כנכסי החייב כל עוד לא הוכח אחרת...

ומכל מקום ואף לו הייתי משתכנעת מטענת ב"כ החייב וקובעת כי נטל ההוכחה הינו על הזוכה להוכיח שהרכב הינו בבעלותו של החייב, הרי שסבורני שהזוכה עמד אף עמד בנטל זה ומעדותיהם של הצדדים ומכלל הראיות שהובאו בפני השתכנעתי כי החייב אכן עושה מנהג בעלים ברכב, ומשכך מתירה אני את תפיסתו.

כמו כן - ולנוכח התוצאה אליה הגעתי - מורה על חיוב צד ג' בהוצאות הזוכה בסך 2,000 ₪.

נעמה

ט' טבת תש"פ
06 ינואר 2020

נעמה טלמן-בולטין, רשמת

תאריך